

Kouzelné přátelství

Byl nebyl jeden malinký tučňáček. Ztratil se své mamince, která ho měla moc ráda.

Tučňáček si našel kamaráda Eveeho a šli spolu do světa.

Evee dala tučňákovi náramek, který byl kouzelný a spojoval je. Kdyby se někdy navzájem ztratili, pomůže jim najít jeden druhého. Náramek byl velký rodinný poklad, který dostala od své babičky. Dědil se po generacích. Kouzlo náramku spočívalo v tom, že když někdo najde dobrého kamaráda, objeví se mu na ruce stejný náramek, který je propojuje.

Cestou objevili kopec, a když na něj vylezli, propadli se do obrovské ametystové jeskyně, kde je příjemně drobné kamínky pod nohama příjemně masírovaly. Každý si vzal jeden kámen jako lampičku a rozhodli se, že jeskyni prozkoumají. Když šli dál, uslyšeli, v dálce pláč. Našli myšku, která měla zaseknutou nožku pod kamenem. Evee si vzpomněla, že jí babička řekla, že náramek může každý den něco vykouzlit. Evee a tučňáček přemýšlí, a Evee napadne, že by se mohli vrátit v čase. Tučňák si říká: „Kéž bych měl své hodinky, které leží doma na polici a umí se vrátit v čase.“ Náramek mu sklouzne z ruky a vykouzlí mu kouzelné hodinky. Tučňáček otočil hodinkami o 10 minut zpátky a Evee viděla, jak se nad myškou kýve velký ametyst a zavolala na myšku: „Uteč!“ Ale myška to neslyšela. Tak tučňáček přiskočil, odstrčil myšku a všichni si oddechli. Myška mu poděkovala, odběhla do své díry a přinesla jim létající koberec, aby se dostali z jeskyně ven.

Jak tak letěli na létajícím koberci, uviděli malou farmu, odkud volala malá slepička o pomoc. Slétli s kobercem, a protože koberec neuměli dobře ovládat, narazili do stromu a koberec se jim rozbil. Na štěstí se nikomu nic nestalo, jen koberec přestal fungovat. Běželi ke slepičce. Ta si jim stěžovala, že farmář po ní chce, aby snášela zlatá vejce. A proto ji držel v kleci. Tučňáček poprosil náramek: „Kéž by tu byl klíč, který otevře slepičce.“ A stalo se. Slepička si vzpomněla, že má u sebe obrázek souhvězdí, které ji dokáže přivést ke své mamince.

Protože byla noc, použili svítící krystaly z jeskyně a vydali se hledat rodinu slepičky. Všimli si, že jedna hvězda sestoupila dolů, aby jim ukázala cestu. Tučňáček vyslovil další přání: „Kéž bychom měli hvězdné auto, s kterým bychom dojeli ke slepičce domů. V tu chvíli se objevilo hvězdné auto. Nastoupili do něj a jeli světelnou rychlostí. Objevili souhvězdí velké medvědice. Všimli si létající fixy, která vykouzila nové souhvězdí a pojmenovali ho souhvězdí Fixa. Na fixe seděl malý králíček, který to nové souhvězdí vykouznil. Zajíček viděl, jak se řítí po obloze hvězdné auto a bál se, aby neporazilo jeho nové souhvězdí. Tak zapískal na hvězdnou píšťalku a auto okamžitě zabrzdilo a začalo se řítit z oblohy dolů. Slepička stihla vytáhnout svou kouzelnou mušli a zašeptala do ní, aby pomalu spadli do ptačí vesnice. Tučňáček se strašně bál a volal: „Mami, pomóóó!“ Maminka ho uslyšela a vyběhla ven v zástěře, protože právě vařila dýňovou polévku se slunečnicovými semínky. Uviděla padající zvířátka a honem je chytila do zástěry.

Pozvala je všechny a na polévku. Všichni se tak nacpali, až z toho usnuli.

Zdál se jim krásný sen, jak spolu bydlí v ptačí vesničce. A jestli neumřeli, žijí si tam spokojeně až dodnes.